

Kleurloos
Verbannen

een avontuur van Rea

Goedele Ghijzen

Vrijheid is de kleur van elke mens

André Breton

Kleurloos

Verbannen

Net op de dag van de Zegening verliest Rea haar ring met de Spiraal -het symbool van Siyah – die alle inwoners moeten dragen. Daarom verbant de Regent haar naar de Hut der Schaamte. 's Avonds komt haar vriend Timoer naar de Hut om haar te waarschuwen want de vlag van het rijk Siyah is ook verdwenen. En Rea wordt verdacht van de diefstal. Samen met Timoer gaat Rea op zoek naar de dief. Lukt het hen om op tijd de vlag terug te halen? En kunnen ze eigenlijk nog wel terug?

NIEUWS UIT SIYAH

1ste WEEK - 1ste HANDE - JAARTAL 1

Staatsgreep

Regent Sava heeft vannacht de macht gegrepen. De kloof tussen geleerden en arbeiders werd de laatste maanden steeds groter. Omdat de vrede in Siyah hierdoor gevaar liep, kwam Sava in opstand. De groep Wachters die hem gesteund heeft, is aangesteld om hem te helpen met controle van de nieuwe wetten. Alle burgers dienen hen altijd strikt te gehoorzamen. Enkele geleerden zoals Ernst Haling en Krijn Ribel eisen nieuwe verkiezingen. De Regent heeft hen onmiddellijk op de zwarte lijst gezet, ze worden door de wachters extra in de gaten gehouden.

Verbod op studie

Voor de veiligheid van het land heeft de Regent zijn eerste besluit uitgevaardigd. Geleerden lagen aan de basis van het verval van Siyah. Langdurig studeren leidt tot verschillen tussen burgers en veroorzaakt conflicten. De Regent verbiedt vanaf nu elke studie na 14 jaar. Alle kinderen krijgen op school de basisleerstof die een burger nodig heeft. Oudere burgers zullen in de toekomst allemaal moeten werken. Studenten krijgen nog de kans om hun jaar af te maken. In de zomer moeten ze zich aanmelden als werker.

4de week – 2de maand – jaartal 9**Proloog**

Er sijpelt bloed in Krijns oog. Jaren geleden hebben ze hem alle kleur afgenomen. Dan zijn beroep. Zijn boeken. En nu zijn vrijheid. Een zweep knalt door de lucht en striemt in zijn gezicht. Hij gilt het uit.

Kronkelt van de pijn. Zijn handen zijn vastgebonden op zijn blote rug. Niets kan hij doen om de slagen af te weren. De volgende zweeps slag landt op zijn onderrug. Schuin achter de beul telt de Wachter hardop. Achtentwintig. Hij klemt zijn tanden op elkaar. Negenentwintig. Er dansen sterren voor zijn ogen. Dertig. Gebroken doet hij zijn ogen dicht.

'Iemand moet je geholpen hebben,' zegt de Wachter tussen zijn tanden door. Hij buigt zich tot vlakbij zijn oor. 'Je kan niet alleen overleven in het bos. Eén naam, meer vraag ik niet.'

Krijn perst zijn lippen op elkaar. Niets kan hij nog. Alleen maar namen noemen. Maar dat weigert hij.

Zo laag wil hij niet vallen. Nog dieper dan vandaag buigt hij niet.

De Wachter komt weer recht. 'Oké, zoals je wilt.' Hij geeft een teken aan zijn collega. 'Tien extra.'

De zweep maakt een boog door de lucht voor hij met een klap neerkomt op Krijns rechterschouder.

Nog negen.

Krijn geeft geen krimp.

Eindelijk gooien ze hem weer in de cel. Een kille ruimte van twee bij drie meter, met een strozak als matras. Voorzichtig laat hij zich erop zakken. Steunt met zijn gewonde rug even tegen de koude muur, maar trekt door de pijn al snel terug. Hij rolt zich op zijn buik. De Hut der Schaamte is een paleis als je dit ziet. Nochtans werd hij er gek van eenzaamheid. Was hij maar daar gebleven.

NIEUWS UIT SIYAH

1ste WEEK - 10de MAAND - JAARTAL 3

Regel van Siyah

Sinds het besluit van vorig jaar wordt in ieder gezin elke ochtend en avond de regel van Siyah opgezegd. Onze reporter maakte het begin van de lessen op school mee. Ook daar oefenen de kinderen de regel tweemaal per dag in. *Een verslag op blz. 2*

Ring van Siyah verplicht

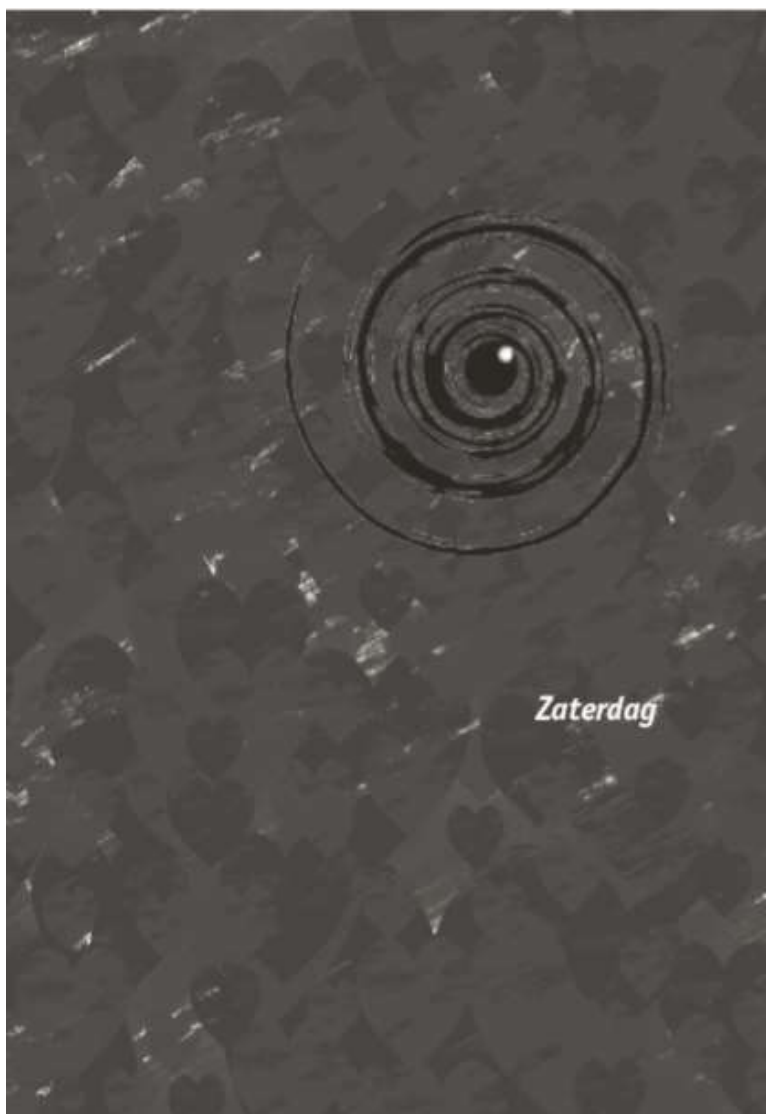
Vanaf heden is iedereen verplicht de ring van Siyah te dragen. Op deze ring staat dezelfde spiraal als op onze vlag. Wachters dragen een zwarte ring met zilveren spiraal, werkers een witte ring met zwarte spi-

raal. Enkel de Regent, onze leider, mag een zwarte ring met diamanten spiraal dragen.

Bewoners worden er verder door de Regent aan herinnerd dat zij allen een kopie van onze vlag in hun huizen dienen op te hangen.

Over de grens

D.W. stak vorige week onnadenkend de grens over. Wachters konden haar arresteren voor ze groot gevaar liep. Ze verklaarde onbewust gehandeld te hebben. Omdat ze niet enkel zichzelf, maar ook de Wachters in gevaar bracht, kreeg zij een celstraf van een maand.

3de week – 9de maand - Jaartal 23**Zaterdag**

‘Rea Ribel, ik verban je voor een week uit onze stad.’ Elk woord van de Regent, onze leider, klinkt afgemeten.

Ik slik. ‘Verbannen? Maar...’

De Regent legt me met zijn kille blik het zwijgen op.

Zijn rechterhand wijst streng naar de deur. De

Spiraal van diamanten in zijn zilveren ring schittert.

Zijn priemende blik bezorgt me koude rillingen.

Ik moet gehoorzamen. *Altijd doen wat de Regent*

zegt. Het is me mijn hele leven ingepeperd. Met één

gebaar kan hij me laten gevangen nemen. Of ter

dood veroordelen.

Gehoorzamen, ik zou niets anders durven. Zeker

vandaag niet.

Als in een nare droom draai ik me om naar de

overvolle Zaal der Wetten. Aan het raam zit vader

met opengesperde ogen. Hij bijt op zijn lip en

schudt nauwelijks merkbaar zijn hoofd. Naast hem

hapt moeder naar adem.

Verbannen. Ik ben toch geen misdadiger?

Vanmorgen dacht ik nog dat dit de mooiste dag van mijn leven zou worden.

Traag stap ik naar mijn leeftijdsgenoten. Alle twaalfjarigen staan kaarsrecht in de rij te wachten op hun zegening. Stuk voor stuk kijken ze met grote ogen naar de Regent. Timoers donkere ogen haken van achter zijn zwarte, halflange haren een tel in die van mij. Dan kijkt hij snel weer naar de Regent. Aan zijn rechterhand zit een witte ring met zwarte spiraal. Zoals het hoort. Hem lukt het wel: doen wat van hem gevraagd wordt. Steeds weer. Waarom lukt het mij dan niet om te zijn zoals de anderen? Nooit?

Naast hem kijkt Lyana op me neer. Zij zal wél gezegend worden. Haar trotse blik steekt recht in mijn hart.

Ik bijt op mijn lip.

Niet huilen. Niet hier. Niet nu.

Meester Lerni kruist zijn armen strak over zijn borst en neemt me op van kop tot teen. Snel kijk ik naar de grond.

Mijn ademhaling hapert. Het pad tot aan de dubbele zwarte deur is eindeloos. Elke stap die ik zet is er één weg van mijn ouders. Weg van mijn klasgenoten. Weg van Timoer. Maar ook weg van alle nare blikken.

Een Wachter in zwart uniform opent de zware deur. Achter ons slaat die met een harde klap dicht. In de hal gaat hij wijdbeens voor me staan, zijn lans voor het gespierde lijf. Aan de overkant van de grote inkomhal staat de deur van de Zaal der Triomf op een kier. Vreemd. Maar ik krijg niet de tijd om er lang bij stil te staan.

De Wachter verheft zijn stem: 'Bewoners die verbannen zijn, worden verplicht hun ring achter te laten gedurende de periode waarin ze niet in de stad mogen verschijnen.' Hij heeft duidelijk geoeffend op de plechtige toon.

Ik onderdruk de neiging om met mijn ogen te rollen.

‘Ik ben mijn ring kwijt.’

De bewaker knikt afwezig. Met gebogen hoofd wacht ik tot hij doorheeft waarom ik verbannen word. Het duurt wel twee minuten voor hij zijn keel schraapt en dan met zijn kin in de richting van de buitendeur wijst.

‘Ga dan. Ik kom controleren of je aan de Hut der Schaamte bent zodra de Zegening voorbij is.’ Met de punt van zijn lans duwt hij me naar buiten.

Op elke andere dag zouden twee Wachters met me mee gelopen zijn. Maar vandaag gaat alles anders. Iedereen is voor de Zegening verzameld in de Zaal der Wetten. Vandaag is er geen enkele Wachter op straat.

Niet dat het een verschil uitmaakt. Ik weet wat me te doen staat als ik burger van Siyah wil blijven.

Langzaam sjok ik naar de rand van de stad. Het is doodstil achter de ramen van de lege huizen. Een spookstad van grijze stenen blijft over.

Een week zal ik in de Hut der Schaamte moeten blijven. Een hele week. Helemaal alleen. Gewoon omdat ik mijn ring kwijt ben? Ik ben toch geen moordenaar? Dit is niet eerlijk!

Snel veeg ik een losgesprongen haarlok achter mijn oor. Dat mag ik niet denken. Nooit meer. Ik moet erop blijven letten dat ik volg wat de Regent ons oplegt. Anders breng ik Siyah in gevaar.

Geen idee hoe ik de volgende week in mijn eentje moet overleven. Maar ik kan alleen doen wat me wordt opgelegd. De Regent beslist alles in Siyah. Iedere burger doet wat er van hem wordt verwacht. Altijd. Allemaal zijn we bang voor de straffen van de Wachters.

De eed van Siyah dreunt door mijn hoofd. *De Regent heeft het beste met ons voor. Het is ieders verantwoordelijkheid te doen wat hij van ons vraagt. Enkel zo kan Siyah chaos vermijden.* Vier keer per dag zeggen we hem op. 's Morgens en 's avonds met ons gezin en bij het begin en het einde

van de lessen op school.

Wat is dat geluid?

Ik draai me vliegensvlug om. Word ik achtervolgd?

Nee, er is nergens beweging.

Een paar passen verder hoor ik het opnieuw.

Ik stop. Het geluid valt weer weg.

Ik schud de bange gedachte van me af. Het was alleen de echo van mijn eigen voetstappen in de verlaten straten.

Even later stap ik onder de stenen stadspoort door, voorbij de tuinen met aardappelen, prei en selder.

Daarna loop ik verder in de richting van de hoge omwalling die het rijk afschermt van het woud. Wat verderop grazen een tiental schapen en enkele zwart-witte koeien.

Dan sta ik voor de Hut der Schaamte.

Nog nooit ben ik zo dicht bij deze afschuwelijke plek geweest. Door mijn tranen heen neem ik het grijze gebouw in me op. Het glas in de kleine ramen is gebarsten, een kapotte dakpan ligt op de grond.

Dikke donkergrijze wolken pakken samen boven de Hut. Op deze plek, hier op de heide, moet ik het een week alleen zien te redden. Een hele week.

Ik plof neer op het stenen trapje voor de deur en speur de omgeving af.

Niemand. Echt niemand.

Vanmorgen was het nog feest. Toen ik wakker werd, sloeg ik vrolijk de lakens van me af. Eindelijk zou ik gezegend worden. Opgenomen in de groep van volwassenen. Jarenlang keek ik uit naar deze dag. Ik deed echt heel hard mijn best om bij de anderen te horen. Het was niet makkelijk voor me om altijd eerst aan de groep te denken.

Vroeger deed ik vaak mijn eigen zin. En ik stelde overal vragen over: *Waarom mag ik nooit eens wit dragen? Waarom moeten we de regel van Siyah opzeggen? Waarom mag ik dat niet vragen?*

Bij elke vraag keken vader en moeder om zich heen om te kijken of niemand anders het had gehoord.

Het duurde erg lang voor ik leerde het woord

waarom niet meer te gebruiken.

Timoer was de enige aan wie ik durfde te vertellen dat ik het wel eens moeilijk had met de regels. Hij luisterde naar me. Echt. Hij zocht samen met me naar een antwoord op al mijn vragen. Hij werd nooit boos als we dat niet vonden. Hij niet. Ik wel. Woedend werd ik ervan. Dan suste Timoer me: 'Wij weten niet hoe het leven voor het ontstaan van Siyah was. Het moet echt erg geweest zijn. Anders namen de volwassenen al die regels niet zomaar aan. Er moet een reden voor zijn.'

Timoer had gelijk. We groeiden op in het veilige Siyah en hadden geen idee over wat de burgers vroeger meegemaakt hadden.

De laatste tijd gedroeg ik me dus zoals het hoorde. Ik deed eindelijk wat van me werd verwacht zonder er nog vragen over te stellen. Dat lukte me zelfs heel goed de laatste tijd. Meester Lerni beloofde me dat ik het waarschijnlijk zou schoppen tot afgevaardigde. Dan zou ik woordvoerder mogen zijn

van mijn leeftijdsgenoten. Ik. Rea Ribel. Een hele eer: het was een taak die in Siyah normaal alleen gegeven werd aan kinderen van Wachters.

Vanmorgen had ik mijn ring onmiddellijk aan mijn vinger moeten steken. Omdat ik graag wilde dat mijn Zegening perfect zou zijn, heb ik hem gisteren voor het slapengaan met een zilverdoek opgeblonken. Daarna heb ik hem op zijn vaste plaats op mijn nachttafeltje gelegd. Dat weet ik zeker. Honderd procent zeker.

Mijn witte ring met zwarte spiraal, het teken van de burgers van Siyah, ons land. De ring was het laatste wat ik zag voor ik in slaap viel.

Vanmiddag was hij weg.

Moeder en vader waren net vertrokken naar de Zaal der Wetten. Op onze enige vrije dag van het jaar is het de gewoonte dat de volwassenen eerst luisteren naar het verslag van elke kandidaat.

Ik trok mijn nieuwe gitzwarte jurk aan, kamde mijn lange zwarte haren in een strakke staart en greep

naar mijn ring.

Het tafeltje naast mijn bed was leeg.

Ik tastte nog eens naar mijn ring.

Dit kon niet. Dit mocht niet.

Zeker niet vandaag.

Met een ruk trok ik mijn kussen weg. Ik zocht onder het bed. Achter het bed. Tussen de lakens.

Het was tijd om te vertrekken. De klok boven de deur tikte met de minuut luider. Ik werd verwacht in de Zaal der Wetten voor de Zegening. Zonder ring verschijnen, mocht ik niet. De Regent zou woedend op me zijn.

Waar had ik mijn ring gelegd? Gisteravond lag hij hier toch nog? Hij moest op mijn nachttafeltje liggen. Maar dat was leeg.

Mijn hele slaapkamer haalde ik overhoop. Daarna doorzocht ik de rest van het huis. Nergens vond ik mijn ring. Hoe moest ik dat aan de Regent uitleggen?

Toen de klok zeven minuten voor drie aanwees,

rende ik het huis uit. Zonder ring verschijnen was een ramp, te laat komen zou het alleen maar erger maken.

Buiten adem stormde ik de Zaal der Wetten in. Mijn klasgenoten stonden op een rij vooraan in de zaal. Ik was te laat.

Met lood in de schoenen stapte ik naar mijn klasgenoten. Toen werd het muisstil om me heen. Iedereen staarde naar mij.

De Regent riep me naar voor. Ik ging kaarsrecht voor hem staan.

‘Rea Ribel, nog nooit was er iemand te laat op de Zegening.’

‘Excuseert u me, alstublieft.’ Even zocht ik naar de juiste woorden, maar ik zou het toch niet kunnen verbergen. ‘Ik vond mijn ring niet.’

‘Je ring?’ De regent zijn blik bleef rusten op mijn rechterhand zonder ring, zijn donkere ogen werden streepjes.

De mensen in de zaal maakten zich allemaal kleiner.

‘De ring met de Spiraal van Siyah?’

Ik sloeg mijn ogen neer en knikte. Ik was als de dood dat ik niet zou worden gezegd.

Geen haar op mijn hoofd had een verbanning verwacht.

Nu zit ik hier alleen. Steeds dezelfde vragen spoken door mijn hoofd. Waar zou mijn ring zijn? Hoe kon ik de ring van Siyah verliezen? Zo zullen de anderen natuurlijk denken dat ik niet meer bij hen wil horen. Voor de rest van mijn leven zullen ze me nawijzen. Ik hoor het ze al fluisteren. *Rea die de Spiraal van Siyah verloor*. Nooit meer zal ik echt bij de groep horen. En hoe moet ik een hele week in mijn eentje overleven?

Ik sluit mijn ogen en zie de gemene lach van Lyana weer voor me. Voor haar is het dubbel feest. Nu ik verbannen ben, zal zij afgevaardigde mogen worden.

Timoer zal wél met me inzitten. Ik glimlach vluchtig. Maar mijn verbanning verknoeit wel zijn plezier

over de Zegening. Zonder mij voelt mijn beste vriend zich vast alleen.

Hoe komt het toch dat ik steeds weer alles verknoei?

De zon zakt achter de grijze omwalling. Onder de stadspoort verschijnt de Wachter die me de zaal heeft uitgestuurd. Hij tuurt minutenlang naar de Hut. Uiteindelijk wijst hij eerst naar zijn rechteroog en dan naar mij om duidelijk te maken dat hij me in de gaten houdt. Daarna gaat hij op post staan tegen de stadsmuur.

Ik krimp ineen. Het wordt fris. Er zit niets anders op. Ik zal in de Hut der Schaamte op verkenning moeten gaan.

Centimeter voor centimeter open ik de deur, met ingehouden adem zet ik een pas naar binnen. De Hut is zoals elk gebouw in Siyah bijna volledig in het zwart ingericht. Het enige dat wit is, is de witte vlag met zwarte spiraal tegen de wand.

Moet ik hier vannacht helemaal alleen slapen?

Aan een kleine tafel staat maar één stoel. Ernaast een versleten rek met een paar gedeukte bekers en borden. Ik scharrel tussen de voorraad eten. Een open zak met gedroogd fruit, een geroest blik met oude noten en een vaalzwarte doos met grauwe rijst. Ik stop een gedroogde vijg in mijn mond. Wat vies! Met moeite werk ik het taaie stuk fruit weg. Een laag stof bedekt de zwarte lakens op het bed. Op de vloer onder het bed liggen vieze vlokken. Bah!

Ik blaas ze weg van me, tot tegen de muur. Het stoft, ik moet ervan hoesten en knijp mijn ogen dicht. Wanneer ik ze weer open, zie ik iets. Wat is die felle tint daar tussen de vlokken?

Zie ik dat wel goed? Met mijn mouw veeg ik een klein streepje stof weg.

Een vlek in de vorm van een hart komt tevoorschijn. Ik deins achteruit en stoot mijn hoofd aan het bed. Snel draai ik me om. Er is toch nergens een Wachter in de buurt?

Terwijl ik over de pijnlijke plek in mijn hoofd wrijf,
kijk ik nog eens om me heen.

Ben ik echt alleen?

Mijn blik wordt weer naar het felle hart getrokken.

Die hevige tint ben ik niet gewoon. Wat vreemd. Zo
opvallend. Geen grijs, geen zwart, zelfs geen wit.

Waarom staat dit hier? Wie durft onze Regent zo uit
te dagen? Ze zullen de dader vast al te pakken
hebben. Wat zou er met hem gebeurd zijn?

Gemarteld? Of erger? Maar waarom hebben ze dan
dit teken in deze tint niet weggeveegd? Zou het nog
als bewijs tegen de dader moeten dienen?

Met de top van mijn wijsvinger raak ik het hart aan.
Het lijkt alsof ik mijn vinger brand. Snel trek ik mijn
hand weer terug.

Buiten klinken zware stappen. Zo snel ik kan, veer ik
weer recht.

De deur zwaait open. Twee Wachters stormen
binnen. Zonder een woord te zeggen beginnen ze
de hut te doorzoeken.

Ik begrijp er niets van. Denken ze nu echt dat ze mijn ring hier zullen vinden? Ik ben hem toch thuis kwijtgeraakt?

Ik schraap mijn keel. 'Zoekt u mijn ring?'

'Zwijg,' blaft een van de Wachters. Hij steekt streng een vinger naar mij uit. Zijn ring zit wel nog aan zijn hand. Een zwarte met een zilveren spiraal. Het teken dat ik zonder tegen te spreken naar hem moet luisteren. Eigenlijk mag ik hem zelfs geen vragen stellen.

De Wachter komt met gepriemde vinger recht op mij af. Ik trek mijn hoofd tussen mijn schouders.

'Wat deed jij daar, eigenlijk?'

Hij bukt zich om onder het bed te kijken en trekt het met een ruk naar zich toe. De Wachter valt stil en staart naar het hart. 'Weer dat hart,' zegt hij met zijn tanden op elkaar. Hij stuurt een boze blik naar me, alsof ik het daar getekend heb.

De andere Wachter kijkt me onderzoekend aan.

Ernstig zegt hij: 'Dat zullen we melden.' Met een

grijns gaat hij verder: 'Jongedame, je hoort er nog van.'

Ik schud mijn hoofd en zet een stap achteruit, tot ik de wand van de hut raak. Mijn handen trillen.

Minutenlang kammen ze de hut verder uit. Alles controleren ze. De voorraad noten en fruit, de onderkant van de tafel en de stoel, zelfs elke kant van de matras.

'Niets,' stelt de ene vast.

En dat hart in die felle tint dan? Noemen ze dat *niets*?

'Jij blijft hier,' beveelt de andere Wachter me.

Zo snel als ze gekomen zijn, verdwijnen ze weer.

Wat was dit nu? Wat zochten die Wachters hier? Ik laat me op het bed zakken, rol me in een bolletje en begraaft mijn hoofd in het maffe kussen.

Ik hef het glas op de verbanning van Rea. Nog nooit was een Zegening zo mooi. Siyah zal nu tenminste veilig blijven. Ik blijf het me wel afvragen: hoe is het mogelijk dat de Regent niet in de gaten had wat een gevaar Rea Ribel voor ons Rijk vormde. Oké, ze heeft het slim aan boord gelegd. Sluw, zoals alleen meisjes dat kunnen. Doen alsof ze zich aan de regels houdt. En ondertussen maar denken dat ze meer mag dan een werker. Ze verstoort de rust. Onze regels en onze rust. Steeds opnieuw. Geen sprake van dat ze afgevaardigde wordt. Over mijn lijk. Nu kent iedereen haar ware aard. Ach, na haar verbanning zal ze wel anders piepen.

De kamer is bijna donker. Het geluid van zachte stappen maakte me wakker. Oh nee! Er sluipt hier iemand rond. Een Wachter? Nu nog? De Hut der Schaamte ligt aan de rand van het bos. Het zou best kunnen dat het een indringer van buiten Siyah is. Mijn spieren spannen zich, maar mijn verstand zegt me dat ik me niet mag bewegen. Die indringer mag niet weten dat ik hem heb gehoord. Ik moet doen alsof ik slaap. Dus knijp ik mijn ogen dicht. Als hij binnenvalt moet ik hem verrassen. Door de stoel op zijn hoofd te slaan. Of ... Het bonken van mijn hart moet tot buiten te horen zijn.

Het trapje kraakt. De klink gaat langzaam omlaag en de deur springt open. Ik vlieg uit bed, grijp de stoel en hef hem boven mijn hoofd.

‘Stop, Rea! Ik ben het.’ Met zijn handen omhoog staat Timoer voor me.

‘Timoer, wat doe jij hier?’ Mijn armen trillen. ‘Ik had bijna die stoel op je hoofd geslagen.’

‘Ja. Dat merkte ik.’ Zijn stem trilt. ‘Misschien kan je

hem eerst neerzetten?’ Voorzichtig trekt Timoer de stoel naar de grond.

Ik zak er op neer.

Timoer bestudeert de schemerige hut en grinnikt.

‘Ik wist dat je bang zou zijn.’

Ik schiet weer overeind. ‘Nietwaar.’

Timoer glimlacht. ‘Ik zou hier ook bang zijn, Rea.’ Hij duwt me weer op de stoel en gaat op bed zitten. Hij legt zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Luister,’ gaat hij traag verder, ‘ik ben thuis weggeslopen en heb die Wachter omzeild.’

Ik hap naar adem. ‘Timoer, als ze dat ontdekken, gooien ze je in de cel.’

Hij zucht. ‘Ik weet het, Rea. Maar ik moet je iets belangrijks vertellen.’ Hij ademt diep in. ‘Toen jij verbannen werd, dacht ik dat het ergste gebeurd was.’

Zijn stilte duurt erg lang.

Te lang.

Ik spits mijn oren. ‘En toen?’

‘Na de Zegening en de verering van de Regent kwamen we in de Zaal der Triomf. Zoals elk jaar. Maar vandaag ontdekten we dat de muur boven de troon leeg was. De Spiraal is verdwenen.’

‘De Spiraal weg?’ Ik schuif naar het puntje van de stoel.

‘Iedereen schrok.’

De witte zijden vlag met de Spiraal van zwarte kasjmier verdwenen? Ons teken dat iedere burger van Siyah verbindt. Iedereen weet dat je eraf moet blijven.

‘Toen zei Lyana ...’ Timoer slikt. Hij spreekt zachter: ‘Dat jij ...’ Timoer slikt nog eens. ‘Dat jij je ring niet meer had en dat jij dus wel eens de dader zou kunnen zijn.’

Ik deins tot tegen de rug van de stoel en schud mijn hoofd. ‘Niet te geloven. Daarom doorzochten de Wachters deze hut.’

‘Iedereen was al in de Zaal der Wetten toen jij te laat kwam. Jij had de kans.’

‘Dat geloof je toch zelf niet?’

‘Nee, Rea,’ sust Timoer, ‘natuurlijk niet.’

‘Waarom beschuldigt ze mij?’

‘Wat denk je zelf? Zij is de dochter van een Wachter. Normaal zou zij afgevaardigde worden. En nu had jij het meeste kans.’

‘Timoer, ik heb niets met die diefstal te maken.’

‘Dat weet ik, Rea.’ Hij staat recht en hurkt naast me neer. ‘En er zijn nog wel mensen die dat weten.’

Ik wrijf mijn haren strak naar achter. ‘De Spiraal stelen, dat zou ik nooit doen. En mijn ring, Timoer, die ben ik gewoon kwijt. Ik weet echt niet waar hij is.’

Ik zoek steun tegen Timoers schouder. Voorzichtig legt hij een hand op mijn rug.

‘We vinden er wel iets op. Misschien is er iemand die ons kan helpen.’

‘Timoer, je begrijpt het niet. Ik ben mijn ring kwijt en de Spiraal is weg. Iedereen gelooft dat ik die gestolen heb. De Spiraal is heilig. Ik mag er niet aan

denken welke straffen daar op staan. Ze zullen me
gevangen nemen. Misschien wel martelen. Hoe kan
ik ooit nog terug?’

Het is net alsof ik aan de rand van een donkere
afgrond sta en verplicht word om te springen.

Timoer tuurt door het raam naar de witte maan aan
de zwarte hemel.

Hij zwijgt.

Gaf hij maar een antwoord.